

Joaquim Godàs

En Godàs

LAIA DE BOBES / FOTO: JORDI FARRÚS

Nascut al carrer de Sant Antoni, de pares pagesos que van acabar treballant a la Vinícola ell i a can Mañé ella, en Joaquim Godàs va anar a l'escola Fabra i després, com tants nois de la seva generació, a les Escoles Pies fins a acabar els estudis de primària. Davant de casa seva hi havia un taller i el petit Joaquim s'entretenia, de vegades, a mirar per una finestra com feien anar el bufador i soldaven peces. N'era l'amo el joier Artur Suñé Pinilla, que ha estat un referent vital per a en Godàs: «Va ser per mi un mestre: al plegar de l'escola em va encaminar a la vida laboral cap a la joieria... A mi no m'havia passat mai pel cap de pensar en aquest ofici, però amb ell vaig començar i vaig estar-hi sis anys aquí, a Alella»; després va entrar al taller de joieria d'Octavi Sardà, a Barcelona, en la que va ser la seva feina de tota la vida fins a la jubilació: anells, arracades, braçalets, collars i penjolls van passar per les seves mans d'orfebre, i els últims divuit anys també peces modernistes de can Masriera-Bagués. «Aquelles peces m'encantaven... Per sort, les vaig poder treballar», diu en Godàs.

Però tornem a la joventut, a un moment clau: l'any 1964, «l'any que va començar tot», diu. Ell aleshores en tenia setze, i amb un grupet d'alumnes i exalumnes es van engrescar a construir una pista de tennis als Escolapis: «Els vam demanar si ens deixarien una feixa del terreny i ens van deixar un tros sota la cascada; allà vam fer una pista amb terra de la riera... A les nits anàvem al magatzem d'en Jordi Ribas i amb pòrtland fèiem les ratlles, com unes planxes afuades, per marcar els límits». Hi va participar molta gent; entre d'altres, el pare del que avui és president del Sistres, en Manuel Suero; i els germans Galvany, de can Casals, que era on deixaven la xarxa i el material... I d'aleshores li ve l'afició al tennis a en Godàs, que, de fet, és esportista de mena: «Abans havia jugat molt a futbol», explica, i també va participar en la remodelació del camp de futbol que es va fer cap al final dels anys cinquanta, quan es va plantar tot el contorn de canyes. I més endavant, a finals dels seixanta, van muntar unes taules de ping-pong a la Catequística (ara l'lar d'infants El Campanar): «Ens hi trobàvem sortint d'escola; anàvem a buscar la clau a la parròquia, i després a cal Campanar; havíem arribat a fer campionats pel Maresme i el Vallès...»

L'any 1964, «l'any que va començar tot», va tenir lloc un altre fet significatiu per a en Joaquim Godàs: es van tornar a representar a Alella *Els pastorets* de Folch i Torres, i arran d'això es va crear un grup de teatre amateur jove que va tenir molta activitat durant molts anys. L'impulsor d'aquesta iniciativa va ser ni més ni menys que el seu mentor, Artur Suñé. «Era un home molt alegre... Ens va introduir a molt jove del poble al teatre, ens el va fer estimar molt», explica emocionat en Godàs, i afegeix: «Anys enrere no hi havia mòbils, ni televisió, ni res. Amb el teatre als vespres i les nits teníem un esbarjo... Per nosaltres va ser molt important; ens ocupava tot el dia, perquè havíem d'estudiar els papers...»

Després d'aquella representació dels Pastorets, es van proposar fer dues obres a l'any; la primera va ser *L'amor venia en taxi*, i el nostre personatge hi feia d'Albert. Quan parla del teatre, en Godàs recorda amb tot detall títols, personatges i actors, llocs i anècdotes difícils d'oblidar, com aquesta: «Uns dies abans de l'estrena sortíem a enganxar els cartells. Un dia d'aquests sortim cap a l'Empedrat del Marxant, enganxem, i veiem que per la vorera de cal barber pugen quatre persones... era cap a la una de la nit, i un dels quatre era el rei d'Espanya; també hi havia l'alcalde Caralps, en Cusí, l'amic del rei, i es van aturar i vam estar xerrant uns minuts. Després vam saber que hi havia hagut un atemptat a Saragossa, i el rei de tornada va parar a Alella; sembla que va sopar al Niu només un plat d'arròs bullit, perquè estava trasbalsat.»

A en Godàs, per la planta i la veu, li ha tocat moltes vegades fer de galant, però ha gaudit amb tots els papers que ha fet i que en certa

manera ara formen part d'ell: «Et quedés una mica de cada personatge, el recordes, i si una vegada veus l'obra, et venen records... Jo soc molt sentimental», diu, i dient-ho s'emociona: «Volia parlar del meu amic en Josep Ramon, que l'any 2014 ens va deixar i que en el teatre hi va participar molt...»

Quan l'Artur Suñé es va retirar, en Godàs va agafar el relleu de la direcció del grup. «Una de les que hi col·laborava molt era la Montserrat Guàrdia», explica, «que ara quan ens trobem només parlem de teatre». Aleshores (corria l'any 1976) es va establir la col·laboració amb l'escola Fabra: «Vam agafar el tema del teatre infantil; el professor Jacinto Granados em va proposar dirigir una obra cada any per recaptar diners per al viatge de fi de curs». Durant una desena d'anys, fins al vuitanta-llarg, aquestes obres de teatre de l'escola es van convertir en una via d'entrada al grup amateur del Casal, com la pedrera dels equips de futbol, des d'on alguns joves alellencs van fer el salt al món professional de la faràndula.

«Totes les obres de teatre les tinc escrites en una llibreta», comenta; «hi tinc apuntat qui sortia a l'obra fent cada paper» fins a l'any 1992, que va deixar el teatre després de trenta-dos anys de dedicació. Però encara va haver-hi una darrera obra que tanca el cercle. Va ser el 2014: «A principis d'any, amb la colla dels Nens d'Alella vam comentar que feia cinquanta anys que havíem fet els primers Pastorets amb l'Artur Suñé i ens vam proposar tornar-los a fer recuperant el màxim de participants d'aleshores». Ho van tirar endavant amb moltes dificultats: «A l'agost va morir l'amic Josep Ramon, però li havíem promès que faríem els Pastorets a final d'any... i ho vam fer; no hi havia Casal... i vam fer quatre representacions a Can Leonard... Vam recuperar tota una colla de gent que feia anys que ja no feien teatre per fer un homenatge a l'Artur Suñé». És, doncs, en aquest *remake* dels Pastorets del 64 que en Godàs va fer el seu darrer paper: «La meua última obra va ser el dimoni d'aquests Pastorets; aquesta vegada, però, feia de Satanàs, quan tota la vida havia fet de Llucifer.»

Parlant de dimonis, ara que torna a haver-hi grup de teatre al Casal, potser en Godàs es deixa temptar. «Ja m'agradaria fer alguna cosa, ja...», diu. ●

No passa gaire que presentem aquí personatges fills de personatges. Aquest és el cas d'en Joaquim Godàs, alellenc fill de l'alellenca Conxita Busquets, retratada en aquesta mateixa secció de la revista l'any 2009 (núm. 297) amb motiu del seu centenari. En Godàs és un home d'acció, aficionat als esports i al teatre, dos dels assumptes amb què més s'ha compromès al poble: amb el futbol primer i amb el tennis des de jove, i fent tota mena de papers a l'escenari durant més de trenta anys.